

Ezen rovatban időről-időre közöljük olvasóinktól és elvbáráinktól szerkesztőségünkbe érkezett, olvasóinkat érdeklő írások, levelek azon részeit, amelyek a lapban képviselt eszmék visszhangjául tekinthetők.

Pataki Mária, Noviszád:

„Az igazi kultúra alapja az emberszeretet“. Ez a felfogás azonban a valóságban sehol sem érvényesül. Ma mindenütt a gyűlölet uralkodik. S egész kulturánkat, tehnikánkat, kizárólag értelmetlen gyilkolásra használják fel. Ma, mikor a munkanélküliség, az éhínség és nyomor a tetőfokát érte el, újabb embermészárlásra készülnek. Teljes erővel fegyverkeznek, és óriási összegeket költenek e célra. S miért? Kinek van haszna a háborúból. Vajjon a háború a kérdések végleges elintézése? A történelem tele van háborúkkal, és mégis mindig újra és újra háborúra kell készülniök az embereknek. Egy háború sem oldotta meg az emberiség problémáját. Egy háború sem eredményes. Az utolsó imperialista háborúban (a világháborúban) milliók haltak meg, lettek nyomorékká, és mi végkép az eredmény? Világkrízis és munkanélküliség.

Nem lenne-e célszerűbb a fegyverkezés helyett az éhezők, a munkanélküliek segítése, elhelyezése és a valódi kultúra megteremtése? Vajjon nem kellene-e tiltakozni az emberi észnek, civilizációnak, erkölcsnek, a kereszténységnek a háború ellen? Vajjon hirtetett-e háborút a tiszta őskereszténység?... S ma Isten áldását kéri a fegyverekre és a hadseregekre. Ki akar meghalni közülünk, ki akar háborút? Senki. És mégis nap-nap után akaratunkon kívül közelebb visznek bennünket a háborúhoz, megkérdésünk nélkül rendelkeznek velünk, elnyomnak bennünket. Pedig az ifjuság megmutatta az igazi arcát Brüssellesben, ahol elítéltek minden háborús törekvést, a fasizmust, terrort, elnyomatást, üldöztetést.

Mi a haladást akarjuk, az emberi kulturát! És ezért kell nekünk, fiataloknak kétszeres erővel dolgozni, hisz a mi érdekünkről van szó. Ez nem könnyű munka. Kitartásra, erőre, áldozatkészségre és önfeláldozásra van szükség. Meg kell változnunk, a kishitiséget, az előítéleteket le kell ráznunk magunkról. Tisztán annak a munkának szenteljük magunkat, amellyel a társadalmat jobba, igazságosabbá és erkölcsösebbé tehetjük. Az embereket fel kell világosítani, tanítani kell. Mindenki előtt meg kell nyitni az utat a kultúra felé, amelynek mindenki, közösnek kell lennie. Ma a tudást egyes emberek sajátítják ki maguknak, és félve őrzik, mert tudják hogy ez hatalmat jelent, melyet bármikor érdekeik szolgálatába állíthatnak.

Elsősorban az egyetemista ifjuságnak kellene azon dolgoznia, hogy a kulturát minél jobban általánosítsa, hogy ne csak egyes kiváltságosok, hanem minden ember egyformán részesüljön belőle. Sajnos, a mi ifjuságunk ma még nagyon kevés reményt nyújt ezen feladatok megvalósítására. Hogyan lesznek a kisebbség eljövendő szellemi vezetői, ha nincs bennük semmi akarat, alkotóerő, semmi aktivi-

tás? Először is tehát ezeket kell felébreszteni ernyedtségükből, amíg nem késő. Tanuljanak, akarjanak, dolgozzanak, alkossanak és tanítsanak!...

Fedezzétek fel a baj okozóját, lássatok hogy azután tenni tudjatok!...

Mindenkinek dolgoznia kell egy jobb jövő, egy tökéletesebb társadalom megteremtésén!

Baráth József, Szentá:

A háború és az utána következő bonyodalmak sok régi életformát összetörtek, a harcból hazatérő emberek sok hazug eszméből kiábrándultak. De az új életet kell valakinek hordoznia és ez az ifjúság. Mirajtuk áll az új élet.

A háború utáni élet egyik alkotása a modern géprabszolga, aki lélek és öröm nélkül mozog, azután ha elkopik, összetörve szétesik. Ott találjuk a gyárakban, irodákban, az uccákon. A másik szivarfüst mellett rendelkezik hidegen a munkásbérek redukálásáról. Könyörtelen és önző élet van egyfelől, — elkeseredett, kifacsart és vértlázító élet van másfelől. A társadalom kisebbik része élvez és pazarol, mert pénze van, a nagyobbik része éhségében és dühében fogát csikorgatja.

Azonban e széthulló társadalmi életben van egy másik, új életáram, mely a mélységekből mindinkább felfelé tör. Tespedt közönyön és illatgőzös légkörön keresztül tör felfelé. Ez az életáram a szebb, boldogabb élet kialakulását jelenti minden ember számára. A boldogabb életnek alapja, kiindolópontja pedig a széles emberi rétegek boldogulására való összefogás. A boldogabb élet kialakítására sürgetnek a szociológusok, a tudósok, filozófusok és öntudatos harcosaink, akik az embert, a szegény, nyomorúságos senki-embert igyekszenek felemelni és öntudatra ébreszteni.

Az idők kereke fordul s mi benne állunk egy új korszak hajnalában. A forduláznál eltűnnek a mult századok tradíciói és felfogásai, felfelé törnek az új eszmék és nézetek.

És miközben ezekért az új eszmékért csatasorba fejlődünk, mindennél jobban ránknehezedik a ma, a megélhetés súlyos problémája. Hogyan élünk meg mi, háború utáni életbeforduló nemzedék? Mik az életlehetőségeink? A jelen idők krízise és munkanélkülisége miatt erre a kérdésre a legnehezebb felelni. Hogyan élhetnénk meg mikor csak a vágy él bennünk legtöbbször, hogy dolgozhassunk. Mikor diplomás, képzett emberek vannak „B“-listán. Évek múlnak el felettünk, anélkül hogy magunknak biztos megélhetést teremthetnénk.

A munkásifjúságnak még úgy-ahogy nagyobb lehetősége van a szabadabb mozgásra mint az intellektuelleknek, de a válság miatt ez a lehetőség is mindjobbban kiszárad.

A megélhetésért való harc rettenetes valóság, és ebben a harcban egyedül nem állhat ki az ember. Ezért kell összefogni a fiatal-ságnak, hogy szervezett egységével és erejével törhessen utat magának az életbe.

New-yorki keresztmetszet. — A new-yorki Centralpark padjain éjjel tízezer hajléktalan ember alszik. — Pár millió new-yorki lakos hetenként csak 40 dollárt keres, ezzel szemben legalább havi 50 dollár lakbért fizet. — A 25 méter magas new-yorki magasvasutról naponta átlag egy férfi és egy nő megy „önként” a halálba. — New-yorknak van egy negyede, ahol minden második nap egy rendőrt vernek agyon, egy másik negyede pedig, ahol minden éjszaka átlag 15 betörés történik. New-yorkban naponta három rablótámadás van. — A divatszalonokban áruházakban a lányok reggel kilenc órától éjfélig dolgoznak. Ebédtidő 35 perc. — New-york városának még a központjában, a díszes jelhőkarcolók tövében is láthatók reggelenként azoknak az éhezőknek a hosszú sora, akik valamelyik templom ajtajában ebédjegyre várnak. Az éhezők 25%-a szellemi munkás.

Mexikó: „Az amerikaiak birtokában van minden petroléumforrás, ezüstbánya, ipartelep, villamos vasút, elektromos mü.

Csak a telefon . . . a svédké. S pár vasútvonal az . . . angolké.

A sörfőzdek . . . a franciáké és a németeké.

Pár farm a . . . spanyolké. Mi tekát Mexikóban tulajdonképen a mexikóiaké?

Sajnos nem vagyok abban a helyzetben, hogy erre a kérdésre válaszoljak: nem tudom.” (Arnold Nolden: Auf Schiffen, Schinen Pneus.)

Felkérjük munkatársainkat, hogy kézírataikat legkésőbb lapzártáig, minden hónap elsejéig szíveskedjenek beküldeni.

A cikkek lehetőleg a papír egyik oldalára íródjanak.